

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. ХАСКОВО, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИГЛЕНА Т. ТЯНКОВА

Членове: МИЛЕНА Д. ПЕТЕВА-Г.
ФИЛИП Ж. ФИЛИПОВ

при участието на секретаря РУМЯНА В. Н.
в присъствието на прокурора П. Й. Ж.
като разгледа докладваното от МИЛЕНА Д. ПЕТЕВА-Г. Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20225600600392 по описа за 2022
година

Производството е въззивно по реда на чл. 318 и сл. от НПК.

С Присъда № 260000/29.04.2022 г., постановена по НОХД № 116/2021 г. Районен съд-Димитровград е признал подсъдимия С. Г. С. от гр.*****, живеещ в гр.*****, за виновен в това, че в периода от 31.10.2010 година до 0.05.2014 година в гр.Д. при условията на продължавано престъпление и в качеството си на длъжностно лице – ***** на „*****“, гр.***** и *****на „**** ***** ****“, гр.*****, присвоил чужди пари в големи размери, връчени му в това му качество да ги пази и управлява, а именно: сумата от 40 000 лева, собственост на „А. Г. ЕООД, гр.Д. и сумата от 191 932,68 лева, собственост на „А. АД“, гр.Д., като за улеснява му е извършил и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, а именно: престъпление по чл.316 вр. чл.309 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК, като в периода 09.08.2011 г. до 30.12.2013 г. в гр.Д. при условията на продължавано престъпление съзнателно се ползвал пред „А. АД“, гр.Д. от неистински частни документи – фактури с №№ 56/09.08.2011 г., 57/31.08.2011 г., 60/30.09.2011 г., 62/31.10.2011 г., 63/08.12.2011 г., 66/31.01.2012 г., 67/13.02.2012 г.; 68/16.03.-2012г.; 69/31.05.2012 г.; 70/27.06.2012 г.; 71/30.07.2012 г.; 72/30.07.2012 г.;

74/26.09.2012 г.; 75/31.10.2012 г.; 77/30.11.2012 г.; 78/31.01.2013 г.; 80/28.02.2013 г.; 82/30.03.2013 г.; 83/30.04.2013 г.; 84/30.05.2013 г.; 85/28.06.2013 г.; 86/31.07.2013 г.; 87/30.08.2013 г.; 88/30.09.2013 г.; 89/31.10.2013 г.; 90/29.11.2013 г.; и 91/30.12.2013 г., всички издадени от ЕТ „Б.-А. К.“, гр.Д., на които е придаден вид, че изхождат от А. Н. К., за да докаже, че съществува някое правно отношение /извършени услуги от ЕТ „Б.-А. К.“, срещу които „А. АД“ дължи плащане/, като от него за самото им съставяне не може да се търси наказателна отговорност, поради което и на основание чл.202 ал.2 т.1 вр. ал.1 т.1 вр. чл.201 вр. чл.26 ал.1 вр. чл.316 вр. чл.309 ал.1 вр. чл.26 ал.1 вр.чл.54 от НК му е наложил наказание „лишаване от свобода за срок от три години“ и наказание „лишаване от правото да заема държавна или обществена длъжност, свързана с управление на търговски дружества за срок от една година“. На основание чл.66 ал.1 от НК първото от тези две наказание е отложено с изпитателен срок от пет години. В тежест на подсъдимия са възложени направените в хода на досъдебното и съдебното производство деловодни разноски.

Недоволен от присъдата е защитникът на подсъдимия С., който я атакува с доводи за неправилност. В жалбата си той акцентира върху оценъчната дейност на съда, като поддържа, че окончателните заключения, до които тя е довела, се дължат на превратното тълкуване на свидетелските показания и цялостното пренебрегване на дадените от подсъдимия обяснения, към които съдът подходил индиферентно, без за забележи тяхната последователност относно издадените от двете търговски дружества разходни-касови ордери и съставените годишни финансови и счетоводни отчети, приемани от Съвета на директорите и Общото събрание. Категорични били и доказателствата, твърди още защитникът, относно сумата от 40 000 лева, която никога не била „броена“ на С. и тъкмо това опровергавало извода за нейното присвояване. Разгърнати в детайли, тези доводи се поддържат и в хода на съдебните прения, с което се обосновава и първоначално заявеното искане – присъдата да бъде отменена изцяло, а подсъдимият признат за невиновен.

Против присъдата е постъпил и протест от прокурора при Районна прокуратура-Хасково. В него оплакванията касаят размера на наложените наказания, които се намират за занижени и неспособни да постигнат преследваните от закона цели. В тази връзка се твърди, че значителният размер на присвоената сума – 231 932,60 лева, представляващ 682 минимални работни заплати към момента на извършване на деянието, следва да окаже сериозно влияние при индивидуализацията на наказателната отговорност, а въпреки чистото съдебно минало на подсъдимия, наказанието следвало да бъде изтърпяно ефективно, тъй като дейността илюстрирала упоритост, проявена

била в рамките на няколко години, осъществена била чрез използването на неистински документи, т.е. тежестта на престъплението не предполагала нито наказание в предвидения от закона минимум, нито възможност за превъзпитание чрез отлагане на неговото изпълнение. Затова искането на прокурора е присъдата да бъде изменена, като наказанието лишаване от свобода бъде увеличено по размер и изтърпяно ефективно. Предлага се също завишаване на размера на кумулативното по-леко наказание „лишаване от права“.

Защитникът оспорва протеста с аналогични на поддържаните в жалбата и при пренията доводи.

Подсъдимият поддържа жалбата на своя защитник и оспорва протеста на прокурора. Макар в по-голямата си част изолирано от зададената в обвинителния акт фактическа рамка, представено в синтезиран вид, подробното изложение на С. в хода на пренията се състои в цялостно отхвърляне на приетите от първоинстанционния съд факти при последователно заета позиция за тяхната недоказаност, поради преднамереност на уличаващите свидетелски показания и еднопосочност на противостоящите им други доказателства, най-вече писмени, неразкриващи неправомерно отклоняване в своя ползва на дружествените средства. Искането на подсъдимия е първоинстанционната присъда да бъде отменена и постановена друга, с която да бъде признат за невиновен.

Прокурорът от Окръжна прокуратура-Хасково намира жалбата за неоснователна, а протеста не поддържа. Намира атакуваната присъда за правилна, съответстваща на доказателствената съвкупност и на приложимия закон. Становището на прокурора е, че инкриминираните факти са били доказани в изискуемата от закона безспорност, като оценъчната дейност на съда не страдала от заявените в жалбата пороци и в частност не почивала върху превратно или неточно тълкуване на доказателствените източници. Относно наказанието позицията на прокурора е, че то е отмерено справедливо и в съответствие с всички установени по делото факти, имащи отношение към него. С тези аргументи, подробно представени в хода на съдебните прения, се обосновава искането съдебният акт да бъде потвърден.

Хасковският окръжен съд, като провери правилността на обжалваната присъда по направените оплаквания, изтъкнатите доводи и, констатира следното :

Съдебното производство, развило се пред Районен съд-Димитровград, е второ по ред, след като с Решение № 260030/02.03.2021 г. по ВНОХД № 501/2020 г. Окръжен съд-Хасково е отменил постановената по

НОХД № 354/2019 г. присъда и е върнал делото за ново разглеждане от друг съдебен състав. Повторно проведеното съдебно следствие е протекло по особените правила на глава 27 от НПК в хипотезата на чл.371 т.1 от тях, тъй като подсъдимият и защитникът са дали съгласие да не бъдат разпитвани част от свидетелите, както и вещото лице-графолог, а при постановяването на присъдата да бъде ползвано съдържанието на съответните протоколи за техния разпит, както и експертното заключение, дадено в хода на досъдебното производство. След констатацията на съда, че приложените в предварителния стадий способи са били съответстващи на процесуалните норми и последвалото одобрение на изразеното от страните съгласие, съдът е изслушал само тези свидетели и експерти, за които защитата е претендирала непосредственост. И макар специалните правила на горепосочения ред да са били спазени и съществени нарушения в тяхното приложение да не се откриват, то въззивният съд прецени, че разкриването на обективната истина е изисквало допълнителни, извън заявените от подсъдимия и защитника, процесуални усилия, неосказващи се в конфронтация с избраната от защитата процедура, още по-малко с принципите в чл.13, чл.14 и чл.107 ал.1 от НПК, гарантиращи онази всестранността и пълнота на доказателствената дейност, която да позволи постановяването на законосъобразен съдебен акт. Ето защо, в хода на проведеното и пред въззивния съд съдебно следствие бяха непосредствено изслушани свидетелите Д. К. В., К. Н. Г. и И. П. Р., а до повторен разпит се допуснаха свидетелите Г. Т. Г., Я. И. Н. и Д. М. П.. Приобщени бяха и служебно изискани документи /представени от свидетелката П. заверени от нея копия от договори и разходни касови ордери, както и изпратени с молба от свидетеля К. Г. заверени копия от счетоводни материали/. А всички събрани по делото доказателства установяват следното:

Търговското дружество с наименование „А. АД“, гр.Д. е учредено през 1991 г. и е вписано в търговския регистър при Окръжен съд-Хасково по силата на Решение по ф.д. № 66/91 г., като с Решение от 20.05.2002 г. по същото дело е бил обявен изборът на подсъдимия С. Г. С. като негов *****
***** и ***** в Съвета на директорите на неговия член „Т. и к. Х. АД“, гр.С. Функциите на подсъдимия като ***** *****му били възлагани с договор, какъвто бил сключен и на 24.04.2009 г. между него, от една страна, и **** на **** на *****- свидетеля К. Г., от друга. По силата на този договор С. бил натоварен със стопанисването и управлението на дружеството, както и с неговото представителство. На подсъдимия било възложено управлението и на учреденото на 01.07.1999 г. дружество „А. Г. ЕООД“, гр.Д. (първоначално дружество с ограничена отговорност, преобразувано впоследствие в ЕООД), като той бил избран за негов управител, а това било вписано в търговския

регистър с Решение № 553/06.03.2007 г. по ф.д. № 136/99 г. по описа на Окръжен съд-Хасково. Подсъдимият управлявал и представлявал това дружество до 17.06.2014 година, когато било взето решението за неговото прекратяване и обявяване в ликвидация, а за негов ликвидатор бил избран свидетелят К. Г. (горепосочените сведения са набавени след справка в ТРРЮЛНЦ). Дружеството „А. Г. ЕООД“ било дъщерно на „А. АД“, като второто било притежател на капитала на първото. В периода 2010-2014 година длъжността „*****“ в „А. АД“ била заета от свидетелката Г. Г., а длъжността „*****“ – от свидетелката Я. Н..

През 2008 година, а и неустановен по делото период преди това, подсъдимият С. получавал пари от касата на „А. АД“, което било удостоверявано със съставени от касиера Н. РКО-и, които нито се отразявали в касовата книга, нито се осчетоводявали, а служели единствено като разписка, илюстрираща получената от С. сума, която той не връщал. Към месец март на 2008 година тази сума надхвърлила 40 000 лева /л.153-154 НОХД № 354/2019 г./. За да прикрие част от взетите и невърнати в касата на дружеството пари, на 17.03.2008 г. подсъдимият наредил на свидетелката Г. да състави РКО, в който да опише предоставянето на заем в размер на 40 000 лева на притежаваното от „А. АД“ дружество с наименование „А. Г. ЕООД“. Свидетелката Г. изпълнила нареждането и съставила РКО № 159/17.03.2008 г. Ордерът бил подписан от нея, касиера Н. /която според записаното броила сумата/, както и от подсъдимия - в раздели „ръководител“ и „получил сумата“. Ордерът не бил контиран, т.е. върху него не била отбелязана счетоводната сметка, към която предоставената на дъщерното дружество сума следвало да бъде отнесена в счетоводните регистри на „А. АД“. Документът бил описан в касовата книга на това дружество за 2008 г. /част от веществените доказателства по делото/, в която извършеният разход бил отразен като „заем за А. Г.“. Ордерът намерил място и в счетоводните регистри както на „А. АД“, така и на „А. Г. ЕООД“, а впоследствие отнесен към Отчета на паричните потоци на дружеството-заемополучател и неговия баланс за периода 01.01.2008-31.12.2008 г. /ВД/, макар приходен касов ордер, удостоверяващ постъпването на парите в касата на това предприятие да не бил издаден. Такъв ордер бил съставен едва след извършената през 2014 година финансова проверка от представители на „ТК Х. АД“, гр.С. (член на Съвета на директорите на „А. АД“), в която участвал и свидетелят К. Г. /л.193 т.2 от ДП/. Тогава и отново във връзка с проверката бил осчетоводен и инкриминираният РКО с № 7/31.10.2010 година, според който подсъдимият получил от касата на „А. Г. ЕООД“ сумата 40 000 лева. Този документ бил съставен от свидетелката Г. по нареждане на С., като тя отказала да го подпише, тъй като не била служител на „А. Г. ЕООД“, а счетоводни

функции изпълнявала единствено в „А. АД“. Не бил положен подпис и от касиер. Подписи върху този ордер /също част от ВД/ поставил единствено подсъдимият – в раздели „ръководител“ и „получил сумата“ след посоченото основание „служебен аванс“. Счетоводното отнасяне на този ордер към сметка 422 /подотчетни лица/ било извършено въз основа на справка, по силата на която сумата била записана в партидата на С. /л.295 т.2 ДП-ССЕ/ отново по повод предприятия финансов контрол, започнал в първите месеци на 2014 година. По същия повод в тази партида били отразени и описаните в пункт втори от обвинителния акт РКО № 527/30.12.2013 г. и РКО № 528/30.12.2013 г., след като свидетелите К. Г. и И. Р. /проверяващите/ установили различия между отразената в касовата книга и действителната касова наличност и констатирали съществуването на документ /вероятно с вид на РКО/, сочещ, че липсващата сума е получена от подсъдимия. Всъщност, както и по-горе се посочи, било практика такива документи /върху бланка от РКО/ да бъдат съставяни от касиера Н., след като по нареждане на С. тя му предоставяла определени суми, които той не отчитал и това водело до формално увеличение на касовия сбор. В касовата книга били записани като издадени горепосочените РКО № 527/30.12.2013 г. за сумата 55 190 лева, както и такъв с № 528/30.12.2013 г. за сумата 19 634 лева. По-късно (неустановено кога) подсъдимият и свидетелят К. Г. решили да съставят други разходни ордери за различни суми, общият сбор от които да бъде 55 190 лева. Те наредили на свидетелката Я. Н. оформянето на тези документи. В изпълнение на това нареждане Н. попълнила бланки на РКО за указаните ѝ от С. и Г. стойности. Тези ордери нямало как да получат номер, тъй като съставянето им било през 2014 година, а касовата книга за 2013 година вече била приключена. По този начин били изготвени: РКО от 30.08.2013 г. за сумата 10 570 лева; , РКО от 29.11.2013 г. за сумата 10 560 лева; РКО от 30.12.2013 г. за сумата 10 560 лева (представени по делото), а също РКО от 27.09.2013 г. за сумата 14 000 лева и РКО от 30.10.2013 г. за сумата 9 500 лева (непредставени по делото в оригинал, а само в копия на л.20 и л.21 от т.1 на ДП и в приложение към депозираната пред въззивния съд молба от свидетеля К. Г.). Тези ордери не били описани в касовата книга /това не било и възможно/, а според свидетелите Н. и Г. били прикрепени към РКО № 527/30.12.2013 г., тъй като „касаели една и съща сума“ и „замествали големия ордер“. Във всички тях като основание за „броене“ на сумата на „получателя“ С. било записано „служебен аванс“. Бил съставен и друг РКО – отново без номер и също за сумата 55 190 лева (приложен към ВД). Според записаното в него той бил издаден на 03.01.2014 г., подписан от касиера, счетоводителя и С. и удостоверяващ отново получаването на служебен аванс в този размер. Било изготвено и копие на този ордер, върху което било отбелязано „орд.

527/30.12.2013 г....422-1/501“. И този ордер не намерил място в касовата книга. Що касае вписания в касовата книга РКО № 528/30.12.2013 г. (каквото също не се открива сред материалите от делото), записаната в него сума – 19 634 лева, била идентична с отразената в РКО (без номер) от 28.12.2012 г., към който било прикрепено копие от същия с надпис над горния курсив на бланката „528/30.12.2013 г....422-1/503“. В касовата книга за 28.09.2012 г. разходен ордер за сумата 19 634 лева не бил описан.

На 21.02.2014 година било проведено заседание на Съвета на директорите на „А. АД“, гр.Д., на което било взето решение, по силата на което съветът възложил на неговия председател сключването на договори за заем между дружеството и неговия изпълнителен директор „за обезпечаване на сумите за разходи по сключването на сделката за терена на автогарата на обща стойност 23 500 лева“ /л.252 т.1 от ДП/. Такива договори действително били подписани още в същия ден – между С. С. и „А. АД“, представлявано от свидетеля Г., като съгласно тях на заемополучателя /подсъдимия/ се предоставяли сумите съответно от 14 000 лева и 9 500 лева за срок до 31.10.2014 г. Със спогодби от 13.11.2014 г. към всеки един от тези договори срокът за връщане на предоставените в заем пари бил новиран /удължен/ до 31.01.2015 г. За двете суми С. издал и записи на заповед, така както писмените договорености предвиждали. В изготвено на 27.06.2014 г. и връчено на 30.06.2014 г. изявление за прихващане свидетелят Г. обявил на подсъдимия, че задължението му към дружеството възлиза на 36 450 лева и тъй като част от него произтичало от РКО с дата 30.08.2013 г. за сумата от 10 570 лева, той прихващал от тази сума дължимо възнаграждение по договора за управление в размер на 4 223,04 лева. Общият дълг на подсъдимия към „А. АД“ е потвърден и в последващо, връчено на 07.07.2014 г. изявление за прихващане, според което от сумата по същия РКО /за 10 570 лева/ се приспадавала внесената от С. съгласно чл.240 ал.1 от ТЗ гаранция от 2 320,28 лева.

Извършената през месец март на 2014 година проверка от свидетелите Г. и Р. не обхванала единствено касовата наличност в търговското предприятие, а се разгърнала и върху останалите счетоводни документи, в това число и първични такива – фактури и РКО, извън гореспоменатите. Част от тези фактури подсъдимият представял на счетоводителя Г. или на касиера Н., за да прикрие касовата липса, дължаща се на получените от него и невърнати в касата пари. Тази практика (да представя фактури) той установил през 2011 година, след като взел решение да използва съставени от негови роднини фактури, удостоверяващи сключени между представлявани от тях търговски предприятия и „А. АД“ сделки. В действителност такива сделки не били налице, т.е. фактурите били с невярно съдържание. При представянето им в

счетоводството от подсъдимия касиерът Н. издавала разходен ордер, който подсъдимият подписвал в раздел „получател“. В този момент всъщност пари не били получавани, а само била намалявана стойността на авансово взетото, което Н. отразявала във „временния“ разходен ордер, поставен в касата с цел онагледяване на вече предадената на С. сума. Част от фактурите, които С. носел в счетоводството, били издадени от ЕТ „Б.-А. К.“, което предприятие било собственост на свидетеля А. Н. К. – **** * на Е. С. С., а тя дъщеря на подсъдимия. Още през 2005 г., когато търговецът бил вписан в търговския регистър, свидетелката Е. С. била упълномощена от А. К. с представителството на едноличния търговец, както и с общата му стопанска дейност, включваща търговия с аксесоари. Търговската дейност на предприятието не включвала предоставянето нито ремонтни, нито хигиенни услуги, но въпреки това именно такъв род услуги били посочени във фактурите, с които подсъдимият се сдобивал и периодично представял в счетоводството на „А. АД“, за да удостовери получени в представляваното от него дружество доставки. Така в периода 31.08.2011-30.12.2013 г. подсъдимият представил на Н. следните фактури, сочещи извършени от „Б.-А. К.“ хигиенни и ремонтни услуги на стойност (цена), както следва: №№ 56/09.08.2011 г. /за закупуване на канцеларски материали на стойност 450 лв./; 57/31.08.2011 г. за 4 550 лв.; 60/30.09.2011 г. за 3 500 лв.; 62/31.10.2011 г. за 3 800 лева; 63/08.12.2011 г. за 2 300 лева; 66/31.01.2011 г. за 3 000 лева; 67/13.02.2012 г. за 3 000 лева; 68/31.01.2012 г. за 2 000 лв. /СМР/; 69/31.05.2012 г. за 2 000 лв.; 70/27.06.2012 г. за 2 000 лв.; 71/30.07.2012 г. за 1 500 лв.; 72/30.07.2012 г. за 1 500 лв.; 73/31.08.2012 г. за 2 000 лв.; 74/26.09.2012 г. за 1 500 лв.; 75/31.10.2012 г. за 2 000 лв.; 77/30.11.2012 г. за 2 000 лв.; 78/29.12.2012 г. за 6 000 лв.; 80/31.01.2013 г. за 4 000 лв.; 82/30.03.2013 г. за 6 000 лв.; 83/30.04.2013 г. за 4 000 лв.; 84/30.05.2013 г. за 4 000 лв.; 85/28.06.2013 г. за 3 000 лв.; 86/31.07.2013 г. за 3 000 лв.; 87/30.08.2013 г. за 3 000 лв.; 88/30.09.2013 г. за 3 000 лв.; 89/31.10.2013 г. за 2 000 лв.; 90/29.11.2013 г. за 2 000 лв.; 91/30.12.2013 г. за 4 000 лв. В деня на представяне на всяка една от тези фактури свидетелката Н. издавала РКО, който описвала в касовата книга. Така били съставени, подписани, а след това прикрепени към съответната от горепосочените фактури следните разходни-касови ордери: 493/31.08.20211 г.; 561/30.09.2011 г.; 610/31.10.2011 г.; 713/21.12.2011 г.; 65/14.02.2012 г.; 75/20.02.2012 г.; 156/31.03.2012 г.; 260/31.05.2012 г.; 310/30.06.2012 г.; 367/31.07.2012 г.; 415/31.08.2012 г.; 451/22.09.2012 г.; 502/31.10.2012 г.; 536/30.11.2012 г.; 575/31.12.2012 г.; 51/31.01.2013 г.; 94/28.02.2013 г.; 145/31.03.2013 г.; 186/30.04.2013 г.; 226/31.05.2013 г.; 269/28.06.2013 г.; 318/31.07.2013 г.; 351/30.08.2013 г.; 386/30.09.2013 г.; 432/31.10.2013 г.; 497/30.11.2013 г.; 526/30.12.2013 г. Освен

неверни по съдържание, изброените по-горе фактури били и неистински – с изключение на фактури с №№ 88/30.09.2013 г., 89/31.10.2013 г. и 74/29.06.2012 г., които изобщо не били подписани от издателя им, подписите върху всички останали не изхождали от лицето, сочено като техен автор – свидетеля А. К., нито пък от търговския пълномощник – свидетелката Е. С.. Фактурите пък с №№ 60/30.09.2011 г., 62/31.10.2011 г. и 84/28.06.2013 г. били подписани от свидетелката Т. С. – ***** на подсъдимия. Общият размер на сумата, чието получаване от касата на дружеството подсъдимият прикрил чрез тези фактури и издадените въз основа на тях разходни ордери, чието съдържание също било невярно /сумите не били платени на търговеца с фирма „Б.-А. К.“/, възлизал на 80 100 лева.

Пред свидетелката Н. /или счетоводителя Г./ С. депозирал и други фактури – издадени от ЕТ “Т.С.-И. К.“, тоест от регистриралата този търговски субект свидетелка Т. С., съпруга на С.. Това били фактури с №№ 1000000178/07.11.2011 г., № 1000000179/18.11.2011 г.; 1000000180/29.11.2011 г.; 100000181/30.12.2011 г.; 3000000009/29.04.2012 г.; 3000000093/28.09.2012 г.; 3000000115/31.10.2012 г.; 3000000132/31.10.2012 г.; 3000000154/29.12.2012 г.; 3000000175/31.01.2013 г.; 3000000090/28.02.2013 г.; 3000000216/31.07.2013 г.; 3000000218/30.08.2013 г.; 3000000220/30.09.2013 г.; *****/31.10.2013 г.; 3000000220/29.11.2013 г.; 300000226/31.01.2012 г. Както и в гореописания случай, и при представянето на тези фактури Н. издавала разходни-касови ордери, които подсъдимият подписвал. Те удостоверявали касово плащане на цената на фактурираните услуги /ремонтни, хигиенни и консултантски/ на доставчика, какъвто всъщност пред касиера не се явявал, а вместо него подпис полагал подсъдимият С.. Така били оформени следните РКО-и, съответстващи по хронология на описаните по-горе фактури: РКО №№ 669/30.11.2011 г.; (за цената на услугите по първите три фактури); № 205/30.04.2012 г.; № 454/30.09.2012 г.; № 502/31.10.2012 г.; 536/30.11.2012 г.; 575/31.12.2012 г.; 51/31.01.2013 г.; 94/28.02.2013 г.; 318/31.07.2013 г.; 351/30.08.2013 г.; 386/30.09.2013 г.; 432/31.10.2013 г.; 479/30.11.2013 г.; 526/30.12.2013 г. Издадена била от свидетелката Т. С., а след това и представена в счетоводството на „А. АД“ и фактура № 414/14.03.2013 г. Според записаното в нея представляваното от С. дружество получило доставка на хигиенни услуги на стойност 926 лева от „Д. Е. ЕООД“. Собственик на капитала на последното, а и негов управляващ била също С.. След получаването на тази фактура Н. издала РКО № 156/31.03.2013 г. за същата сума. На касиера били представени от подсъдимия и фактури с №№ 11/31.08.2012 г.; 7/31.05.2012 г., издадени от управляваното от свидетеля П. С. (**на подсъдимия) „Б. ЕООД“, гр.Д. Според тях на „А. АД“ било предоставено „маркетинг и проучване“ на стойност

съответно от 3 000 лева и 5 000 лева, които суми били възпроизведени в съставените РКО № 413/31.08.2012 г. и РКО № 361/31.05.2012 г.

Доказателствата, установяващи гореизложената фактическа обстановка, се съдържат в писмените доказателствени средства /веществени доказателства/, показанията на непосредствено изслушаните свидетели, протоколите за разпит на тези свидетели, за които съдът е одобрил съгласието на подсъдимия и защитника по чл.371 т.1 от НПК, заключението на експерта-графолог, за което също такова съгласие е било дадено, както и заключенията на първоначалната и повторната /разширена/ съдебно-счетоводна експертизи, устно защитени пред първоинстанционния съд. Причините въззивният съд да допусне до разпит свидетелите К. Г., И. Р. и Д. В., въпреки изразеното от защитата съгласие по чл.371 т.1 от НПК по отношение на дадените от тях в досъдебното производство показания, бяха посочени по-горе, а преразпитът на Г. Г., Я. Н. и Д. П. беше наложен от необходимостта да бъде разширена относимата към предмета на доказване информация в опит за изясняване и преодоляване на множеството разногласия, не само между обвинителните и защитните твърдения, но и в самата доказателствена маса, която без основание /поне в някои нейни части/ първо прокурорът, а след това и съдът са приели за безспорна.

Възприетият от прокурора диференциран подход в обвинителното му изложение относно инкриминираната дейност налага такъв да бъде следван и от съда при обосновката на доказателствената подкрепа на представените обвинителни факти и Ю.дически заключения, до които те водят. Така, твърди на първо място прокурорът, че на 31.12.2010 г. подсъдимият наредил на касиера Я. Н. да издаде РКО № 7 от същата дата за сумата 40 000 лева и такъв ордер действително бил издаден, с което макар и непряко, но поне изводимо от последвалото изложение, е обоснован изводът, че именно на тази дата подсъдимият, тогава управител на „А. Г. ЕООД“ е получил парите, които присвоил, след като не ги върнал в касата, нито представил документи за разходването им в полза на търговското предприятие. Действително такъв ордер се съдържа по делото, приложен към веществените му доказателства и съдържанието му наистина сочи получен от С. „служебен аванс“ в размер на 40 000 лева от „А. Г. ООД“. Документът носи обаче два подписа - положени единствено от подсъдимия в раздели „ръководител“ и „получател“, а подписи на счетоводител и касиер отсъстват и това няма как да не постави на разглеждане първият от съществените въпроси, които формулираното по горепосочения начин обвинение предизвиква – как С. е получил парите, след като предаването им в негово държане не е било удостоверено от касиер и то не от свидетелката Н., която функции като такъв в „А. Г. ЕООД“ никога не е

изпълнявала. Този въпрос не е бил разискван нито от прокурора, нито от съда, които са фокусирали вниманието си върху формалния изглед на описания в обвинителния акт документ, без да бъде отчетен нито начинът на изпълнението му, нито това, че по делото се съдържа и друг ордер – с № 159/17.03.2008 г., според който от касата на „А. АД“ са получени от С. 40 000 лева с основание „за А. Г.“, като този ордер е бил записан в касовата книга на „А. АД“ с идентично на отразеното в него основание. Наличието на този ордер дава отговор, както на горепосочения въпрос, така и на този защо в показанията си от досъдебното производство /л.193 т.2 ДП/, а след това и пред първоинстанционните съдилища свидетелката Г. говори за прехвърляне на сумата от 40 000 лева от дружеството-майка в дъщерното такова, но с неподписан от нея ордер, без да спомене, че този ордер, по силата на който това прехвърляне, ако не реално, то поне формално, е станало, съдържа неин подпис /РКО № 159/17.03.2008 г./, както и подписа на касиера Н.. Всъщност очевидно Г. е отказала да подпише не ордера, чрез който сумата е „преминала“ от едното в другото дружество, а по-късно съставения РКО № 7/31.12.2010 г., който обаче не удостоверява нито отпускането на заем на „А. Г. ЕООД“, нито друг вид паричен трансфер, а единствено получаването на парите от С. от касата на „А. Г. ЕООД“. Далеч по-конкретна в своите показания, въпреки заявката за липсващи спомени и въпреки пренебрегнатия от обвинението ордер с № 159/17.03.2008 г., е свидетелката Н., която в разпита си пред разследващия е потвърдила осчетоводяването на този ордер през 2008 г., в повторния си разпит пред съдия /л.198 т.2 ДП/ е посочила, че чрез съставянето му е „приспаднала“ вече получени от С. суми /“по неговия ордер“/, пред съда по НОХД № 354/2019 г. отново е посочила това, а пред настоящия съд категорично заявява, че сума в размер на 40 000 лева тя никога не е предоставяла в брой на подсъдимия, а ордерът от 2008 година е съставила, за да „намали“ счетоводно възникналото още към този момент негово задължение към касата. Няма как показанията на свидетелката Н. да не бъдат приети за достоверни – те са конкретни, последователни, съответстващи на съдържанието на приложените документи и записванията в касовата книга, както и частично на казаното от Г., чието объркване относно подписания и неподписан от нея ордер, както се отбеляза, очевидно се дължи на явната непълнота в досъдебното и съдебно разследване, неотдало каквото и да е внимание на наличния по делото в оригинал и впоследствие коментиран от двете съдебно-счетоводни експертизи РКО № 159/17.03.2008 г. Всъщност, макар и неизрично посочен по номер и дата на издаване, в показанията си на л.193 т.2 от ДП свидетелката Г. на практика разказва именно за този документ, след като твърди, че заемът за „А. Г. ЕООД“ е бил записан в касовата книга на „А. АД“ /което не би могло да стане, ако

липсват подписите на касиер и счетоводител/, но е отсъствал отразен приход в касовата книга на „А. Г. ЕООД“ до момента на проверката от холдинга, когато бил съставен приходен ордер с цел онагледяване на касовото движение и отнасяне на сумата към „съдебни вземания“. Казаното от Г., въпреки че е в противоречие с отчетите за приходите и разходите на „А. Г. ЕООД“ /част от ВД/, в които заем от 40 000 лева е отразяван, считано от 2008 година, не променя крайната заключение, което изложеното по-горе установява, а именно: Първо, сумата от 40 000 лева е получена от подсъдимия С. преди 17.03.2008 г., когато е съставен РКО № 159 от тази дата; второ, тази сума е получена от касата на „А. АД“, а не от касата на „А. Г. ЕООД“ (в което Н. е категорична) и трето, този ордер е бил съставен, за да бъде прикрита взета от подсъдимия преди посочената дата сума и за да бъде формално намален размера на касовата му задлъжнялост. Съставянето на инкриминирания РКО № 7/31.12.2010 г., подписан единствено от подсъдимия, не променя тези изводи, още по-малко ги изключва осчетоводяването на документа едва през 2013 г., когато са били счетоводно записани и други ордери, съставени по повод извършената проверка, за които ще стане дума по-долу. На практика и самото обвинение не се обвързва със становище как късното осчетоводяване се отнася към присвоителното намерение, аргументирано от прокурора с изцяло абстрактно-теоретични разсъждения, неотнесени по какъвто и да е начин към фактическата конкретика. От друга страна, тезата, че сумата е получена от касата чрез неподписан нито от касиера, нито от счетоводителя касов ордер очевидно е равнозначна на тази, че парите са отнети от касата без знанието или поне съгласието на касиера (независимо кой е бил той), което съвсем не сочи да е извършено престъплението, за което е повдигнато обвинение. Освен това, тази хипотеза очевидно е и невъзможна при ясната заявка от страна на Н. и написалата ордера Г., че такава крупна сума никога не е била предоставяна на С. и при липсата на каквито и да е доказателства, а и обвинителни твърдения, че подсъдимият е разполагал с ключ от касата, за да би могъл сам да се сдобие с парите, оставяйки изготвения от Г., но подписан само от него ордер № 7/31.12.2010 г.. Съвсем отделен е и въпросът дали към 31.12.2010 г., когато според обвинението парите са били присвоени, в касата на „А. Г. ООД“ е съществувала инкриминираната сума, след като доказателствата /писмените, а и показанията на свидетелката Т. П., работила като ***** в „А. Г. ЕООД“ до 2007 г./ сочат, че още от 2007 година дружеството не е развивало дейност и то е било финансово подпомагано от собственика на капитала му единствено с цел разплащания с трети лица, както потвърждава и свидетелят К. Г., а и изготвената Справка за оповестяване на счетоводната политика на „А. Г. ЕООД“ за 2008 година /последната част от ВД/. Обявените финансовите отчети

и баланс, според които в периода 2008-2010 година в касата е имало една и съща сума – 59 000 лева, далеч не са в състояние сами по себе си да удостоверяват подобна касова наличност, освен ако тя не бъде обяснена с извършеното формално, но не и реално прехвърляне на въпросните 40 хиляди /отразявани в регистрите като задължение от заем/, документирано на 17.03.2008 година. А последното за пореден път потвърждава несъстоятелността на обвинението тази сума да е била присвоена на 31.12.2010 г. от „А. Г. ЕООД“, защото не тогава, нито от това дружество парите са били отнети. Присвояването всъщност е било реализирано през 2008 г. /на неустановена дата/ и прикрито на 17.03.2008 г., когато е съставен РКО № 159/17.03.2008 г., привидно създаващ облигационното правоотношение между двете дружества. Но след като такова обвинение липсва, то подсъдимият не може да бъде признат за виновен по установените в хода на съдебното следствие факти, тъй като те са съществено различаващи се от предявените му, чиято недоказаност изисква оправдаването му за тях.

Не по-различна е доказателствената подкрепа на обвинителната позиция, касаеща присвояването на сумата в размер на 53 406,68 лева. Макар и с неголяма категоричност, но поне текстово изводима е тезата на прокурора, че тази сума е била отнета от С. към 30.12.2013 година, като липсата ѝ в касата била констатирана при извършената финансова проверка през месец януари на 2014 година. Поддържа още прокурорът в своето не дотам последователно изложение, че към момента на проверката /очевидно се има предвид месец януари на 2014 година/ в касата на „А. АД“ следвало да съществува сумата 83 982,62 лева, но там били намерени само 9 158,62 лева, като за да бъде „изравнена“ счетоводно записаната и реално откритата сума, проверяващите разпоредели съставянето на РКО № 527/30.12.2013 г. и РКО № 528/30.12.2013 г., според които С. получил служебни аванси съответно в размер на 55 190 лева и 19 634 лева, след което двата ордера били вписани в касовата книга и се осчетоводили в сметка 422/1 „Подотчетни лица“. Впоследствие пък, допълва още прокурорът, за сумата 55 190 лева по нареждане на С. касиерът Н. издала други пет РКО - без номера, но с дати, за суми, чийто сбор се равнявал отново на 55 190 лева. Последвали заеми за послужване за сумите 14 000 лева и 9 500 лева, последвали и прихващания, а също и плащания от подсъдимия, като всичко това и вероятно след известни изчисления прокурорът е обобщил в окончателния математически резултат от 53 406,68 лева, представен като стойностно изражение на присвоеното. Липсата на възражения срещу яснотата на така зададената обвинителна рамка и невъзможността на настоящия съд да пристъпи към тези правомощия, които първият въззивен е пропуснал да упражни, налага произнасяне по съществото на така повдигнатото обвинение

след обсъждане на действително установяващите се по делото фактически положения, а те са следните: Кога точно е извършена споменатата от прокурора финансова проверка по делото не се установява, макар данни за това да се откриват в касовите книги за периода 30.12.2013 г. – 11.03.2014 г., в които са извършвани поправки, зачерквания и добавяния именно до 11.03.2014 г., т.е. може да се предполага, че датата на последната поправка (за чието установяване специални знания не са нужни) е всъщност датата, на която проверката е била извършена, доколкото причини за извършените промени в записванията, стоящи извън самата проверка, не се установяват. От друга страна обаче, споменатите от прокурора (но неясно в каква връзка) два договора за заем за послужване са били сключени на 21.02.2014 година след заседанието на Съвета на директорите от същата дата, на което оповестено като основание за изготвянето на тези договори и следващите ги записи на заповед е „обезпечаване на сумите за разходи по сключване на сделката за терена на автогарата на стойност 23 500 лева“, т.е. би могло отново само да се предположи, но не и с категоричност да се установи, че към 21.02.2014 г. липсата в касата вече е била разкрита, а решението на Съвета касае част от липсващата сума – както К. Г. заявява, но съдържанието на самото решение не сочи. Установява се обаче друго, и това самото обвинение го твърди - че горепосочените два ордера с №№ 527 и 528, не са били открити в касата към момента на проверката, а са били съставени по разпореждане на проверяващите - свидетелите Г. и Р.. Действително между показанията на тези двама свидетели се открива известен разнобой по този факт– докато в разпита му пред въззивния съд Г. да заявява, че РКО № 527/30.12.2013 г. е бил открит в касата и именно въз основа на неговото съдържание е било констатирано получаването на липсващата сума от С. (РКО № 528 не се споменава), то Р., макар и уклончиво, но с достатъчна яснота разказва как след открития касов недостиг подсъдимият е признал пред проверяващите своя паричен дълг и така по негово и на проверяващите съгласие били съставени двата ордера или поне този за сумата 55 190 лева. Р. разказва и за взетия от него оригинал на ордера /или двата от тях/ с цел съхраняването му, предвид изказаните от счетоводителя опасения за възможна загуба или унищожаване. Свидетелят споменава и за последвалото предаване на документа на свидетеля К. Г., след като последният бил избран за изпълнителен директор на дружеството. От своя страна Г. не отрича, че е получил ордера у себе си, предполага и изготвянето на копие, оставено в счетоводството и разяснява как и защо са били съставени петте други ордера без номера, трите от които са налични по делото, а останалите два – за сумите 14 000 и 9 500 лева, не: според него това било сторено по предложение на С., мотивирано с нормативен лимит за разплащания в брой.

Категоричен е още Г., че изготвянето на въпросните пет ордера е станало след заседание на Съвета на директорите и с цел улесняване на преговорите със С. за възстановяване на взетите пари. Какво сочи съдържанието на касовата книга: Съставените след проверката през 2014 година РКО № 527 и РКО № 528 са вписани в тази книга и отнесени към дата 30.12.2013 г. в раздел „разход“ съответно от 55 190 и 19 634 лева срещу името „С. С.“; сумата по салдото от 30.12.2013 г. 83 982,62 лева е заличена и под нея е записана цифрата „9 158,62“; извършени са заличавания /чрез зачеркване или бяла паста/ на всяка страница до отбелязаната в книгата дата 11.03.2014 г. със записано салдо 4 479,42 лева. Наред с това, назначената по делото счетоводна експертиза /разширена/ е установила и осчетоводяването на РКО № 527/30.12.2013 г. – в сметка 422/1, Подотчетни лица, служебни аванси, което било съпоставимо с Дневника на сметка 501, Каса за периода 01.01.-31.12.2013 г. Осчетоводен бил и РКО № 528/30.12.2013 г. за сумата 19 634 лева, която на 13.05.2014 година била прехвърлена чрез справка от партида № 14 „С. С.“ в партида № 5 „Д. К. В.“, което в касовата книга не било отразено, уточняват още експертите, коментирали в писмения си доклад и наличния по делото РКО от 28.09.2012 г. /без номер/, според който свидетелят В. получил аванс в размер на 19 634 лева за „плащане на лизинг – 2011 до 09.2012“ и чието прикрепено към него копие носи в горната си част надписа „528/30.12.2013 г.“. И макар неописването на ордера от 28.09.2012 г. в касовата книга при липсващата номерация да е счетоводно обяснимо, то напълно неразбираемо е съставянето на този документ, още по-малко обозначеното по горепосочения начин копие от него, въпреки че определена яснота по този въпрос внасят показанията на свидетеля Д. В., а и тези на Г. и Р.. Според В. около 2008 година той закупил автомобил, но го регистрирал като собственост на „А. АД“, за да спести данъци; лизинговите вноски плащал сам, а след пълното плащане на цената, собствеността върху колата му била прехвърлена от „А. АД“; подписът върху ордера от 28.09.2012 година бил негов, въпреки че никога не бил получавал пари от касата и нямал представа защо и кога този ордер е бил съставен. Липсват поводи за съмнения в достоверността на дадените от В. показания, защото конкретиката им е очевидна, а липсата на каквато и да е уклончивост лесно забележима. Те обаче не са в състояние да установяват по несъмнен начин защо и кога ордерът от 28.09.2012 г. е бил съставен и подписан от В. и по-важното – къде този ордер се е намирал към момента на проверката, ако към този момент разбира се е съществувал. От друга страна, е очевидно, че този ордер и записаният в касовата книга РКО № 528 касаят една и съща сума и показател за това е изготвеното и прикрепено към първия от тях копие с надпис и сметката, по която сумата е отнесена – 422/1. На следващо място, няма

поводи да се приеме, че РКО № 528/30.12.2013 г. е бил съставен по начин, различен от този, по който е бил изготвен РКО № 527/30.12.2013 г. – двата документа със следващи се номера, са вписани последователно в касовата книга, като както първият, така и втория са породили счетоводната причина за извършената корекция в тази книга. И макар Г. и Р. да не изтъкват в своите показания РКО № 528/30.12.2013 г., то следва да се приеме, че и този документ е съставен отново по тяхно разпореждане. А преценката на коментираните свидетелски показания в съвкупност със съдържанието на касовата книга и заключението на експертите налага единственият възможен извод - за невярност на неописания в касовата книга РКО от 28.09.2012 г., чиято действителна дата на съставяне е неизвестна, съдържанието е неистинно, а поводът за изготвяне – неясен. И в тази връзка няма как да не възникне следващият и по-съществен за предмета въпрос – вярно ли е съдържанието на двата касови ордера, на които обвинението твърде фактически пестеливо и логически неясно, но пък подчертано се позовава при аргументация на тезата за присвояването на 53 406,68 лева. Отговорът на този въпрос би могъл да бъде улеснен, ако тези два ордера бяха налични по делото. Опитът на въззивния съд да установи тяхното местонахождение чрез изискването им (поне на този с № 527/30.12.2013 г.) от свидетеля К. Г. са оказа неуспешен, който с представената от него молба отново приложи копие от неномерирания ордер от 03.01.2014 г. с надпис в горната му част „орд.527/30.12.2013 г.“, каквото копие съществува и на ордера от 28.09.2012 г., носещо надписа „528/30.12.2013 г.“. Всичко това поражда обосновано съмнение, че записаните в касовата книга от 30.12.2013 г. два ордера, „изравняващи“ касовата наличност действително са съществували и още – че са били подписани от подсъдимия, касиера и счетоводителя. Ако пък се приеме, че такива документи действително са били издадени, то датата, на която това е станало, е очевидно неразкриваема, защото както записванията и по-точно корекциите в касовата книга илюстрират, и както показанията на свидетелите Р. и Г. показват, те са били съставени през 2014 година по повод предприетата проверка. Дали тази проверка е констатирила съществуването на друг документ/и, който да онагледява действителния размер на липсващата сума, по делото не се установява, но пък казаното от Н. и Г. сочи, че такъв документ - с вид на РКО или друг вид запис, винаги е бил съставян, полаган в касата или прикрепян към касовата книга, за да обозначава взетата от С. сума към даден момент. Именно това поддържа и самото обвинение във встъпителните към пункт втори от изложението си факти съгласно възприетия описателен порядък, където се набляга върху това, че всяка взета от С. сума е била записвана, от нея приспадана тази по представените от него фактури и оставащата описвана отново в новосъставян документ /ордер или разписка/.

Логично при това положение е било съществуването именно на такъв документ и към момента на касовия контрол. Вместо обаче точно той да бъде констатиран, описан от проверяващите, а касовият недостиг и надлежно протоколиран, е били предприето съставянето на ордери с неверни дати и съдържание, които няма как да бъдат годна доказателствена основа за реалната касовата наличност, респ. касова липса и то не към 30.12.2013 г., а към действителния момент на проверката. Тоест самите проверяващи са преиначили счетоводната фактология, съгласявайки се и дори иницирайки внасянето на множество корекции в нея и предизвиквайки тези също неверни счетоводни операции, които така са изкривили счетоводните събития, че са направили невъзможно установяването им по смисъл и съдържание към релевантния за присвоителната дейност момент – откритието на липсата. В тази връзка напълно обяснимо е било и затруднението на прокурора при разпознаването на относимата съставомерна фактология, която в обвинителния документ е ограничена до декларативно описание на съставените разходни касови ордери, заемни договори и изявления за прихващане. Що касае последните, то няма как да не бъде отбелязано, че нито договорите за заем, нито тяхното обезпечаване със запис на заповед, нито едностранните изявления за прихващане, могат да имат каквото и да е отношение към присвоителното деяние, още повече ако те я следват, както е и в случая. И това е така, защото връщането на присвоеното повлиява правната оценка на престъпната дейност, а връщането само на част от него би могло да рефлектира върху индивидуализацията на отговорността, но никога върху един от съществените обективни елементи – предмета на престъплението. В този смисъл коментарът на заемните отношения и породените от едностранните изявления облигационни връзки между подсъдимия и „А. АД“ е напълно излишен, а и безпредметен при липсата на каквото и да е безспорност на доказателствата за това каква именно сума е отсъствала от касата към инкриминирания момент, какъвто всъщност обвинението и не дефинира. А що се отнася до инкриминираната сума – 53 406,68 лева, то следва да се посочи, че трудната ѝ разшифровка е предизвикана от заключението на счетоводната експертиза /л.277 т.2 ДП/, коментирала два РКО / РКО № 84А/28.02.2014 г. РКО № 122/01.04.2014 г./, които са останали извън ползването на обвинението, но явно са повлияли математическия сбор, механично пренесен от експертния доклад в обвинителния акт, чиято незадълбоченост в тази му част е повече от очевидна.

Далеч по-обосновано и годно за доказателствен анализ е обвинението за присвояване на сумата 138 526 лева. В този, трети по поредност пункт на обвинителния акт, прокурорът поддържа, че в периода 2011-2013 г. С. е получавал пари от касата на „А. АД“, а след това представял в счетоводството

му фактури, удостоверяващи получени в дружеството доставки /услуги/ на стойност, равняваща се, но най-често по-малка, от тази на парите, които вече бил взел, като целта била чрез фактурите формално да бъде намален касовият му дълг. Тези факти се установяват по делото. На първо място гореописаните фактури, издадени съответно от търговците „Б.-А. К.“, гр.Д., „Т. С.-И. К.“, гр.Д., „Б. ЕООД“, гр.Д. и „Д. Е. ЕООД“, гр.С. са представени по делото и обобщени от счетоводните експертизи, които са потвърдили, че документите са постъпили в дружеството и са били осчетоводени – описани в касовите книги и отнесени към съответните счетоводни регистри. Експертите са посочили още, а и това е видно от самите фактури /в копия/, че към всяка една от тях е бил прикрепен касов бон за идентична на фактурираната сума, както и че плащането по всяка една от фактурите е било удостоверено с РКО. Безспорно е, че този ордер е бил подписван от С. – като ръководител на дружеството-платец и като получател на изплатената по касов път сума. Последователни, непротиворечиви и достатъчно конкретни са показанията на свидетелите Н. и Г. какъв е бил поводът за представянето на фактурите – предварително С. бил получил от касата пари и носел фактурите, за да бъде променен размерът на взетата вече сума, записана в съставения „временен“ документ. По този факт не се откриват каквито и да е различия в разказаното от двете свидетелки, както пред съдия в хода на досъдебното производство, така и пред двата първоинстанционни състава. Напълно еднопосочни са и твърденията на двете свидетелки относно получаването на записаните във фактурите доставки – такива в действителност липсвали, а и не били нужни за търговската дейност, защото хигиенните дейности /каквито ЕТ „Б.-А. К.“ извършвал съгласно издадените от него фактури/ били поемани от служителите на предприятието, а консултантска помощ /обективизирана в издадените от ЕТ „Т. С.-И. К.“ фактури/ не се налагала, нито пък била получавана. Представеното от Н. и Г. е било подкрепено в показанията на свидетелите М.А., Г.П., М.Щ., М.К., Е.А., П.Г., Р.Л. и В. Х. – всички те ***** в „*****“, а последните трима заемали длъжността „*****“. А те са категорични, че не са наблюдавали външни за предприятието лица да извършват почистване в използваните от дружеството терени и сгради, като спомените им обхващат само инцидентни снегопочистващи и ремонтни работи, реализирани от временно наети лица, но не и ритмично получавана услуги от подобен характер. В абсолютно същата посока са и показанията на свидетелите К.Д., Д.Д., К. К., П.В., също служители в предприятието. За предоставянето на хигиенни услуги на „А. АД“ не свидетелства и самият А. Н. К., регистрирал едноличния търговец с фирма „Б.-А. К.“. Той разказва за започналата през 2005 година търговска дейност, но не от самия него, а от сина му Д. С. и тогавашната му приятелка Е. С., които се занимавали с продажба на

дребни аксесоари, но намалялото търсене на такива стоки довело до постепенно свИ.е на дейността. Свидетелят е категоричен, че с търговската работа е била заета предимно Е. С. /станала по-късно негова снаха/, на която той предоставил управлението и представителството на едноличния търговец с пълномощно. Свидетелят е сигурен още, че не знае за предоставяни на „А. АД“ хигиенни или ремонтни услуги и изказва съмнения такива да са били реално извършвани от регистрирания от него едноличен търговец по време на управлението му от Е. С.. Разбираемо в различен смисъл са показанията на Е. С. С. – упълномощената от А. К. дъщеря на подсъдимия. Най-конкретна тя е в дадените пред разследващия орган показания (приобщени по реда на чл.281 ал.5 вр. ал.1 т.2 от НПК), в които макар да не разпознава с категоричност своя подпис върху предявените ѝ фактури /открива само прилики/, е изцяло последователна в друго – всички фактурирани услуги: за ремонт, за доставка на канцеларски материали и хигиена, били предоставени лично от нея на „А. АД“. За извършването им, свидетелката ползвала подизпълнители, за чиито лични или фирмени имена заявява липса на спомени, но в същото време наличие на такива относно конкретните извършвани дейности – доставка на принтер и консумативи за него; ремонт на теч; разчистване на терен след строителни работи; косене на трева. Относно подизпълнителите и работниците в предприятието свидетелката допълва – те били устно наемани от нея, т.е. писмени споразумения не били изготвяни, а изминалото време не ѝ позволявало да съхрани какъвто и да е спомен за тях. Не само последното твърдение, но и цялостното съдържание на свидетелския разказ, а и липсата на каквато и да е кореспонденция между него и показанията на свидетелите А. К. и Д. С. дават повод заявеното от Е. С. да бъде прието за достоверно. Първо, коментираният по-горе разпит /л.170 от т.2 на ДП/ е бил проведен на 12.10.2015 г. и допълнен на 24.04.2017 г. /л.187 т.2/ и затова не може да се приеме, че той е така времево отдалечен от инкриминираните събития – извършвани търговски дейности и съставяни фактури /последните през 2013 г./, че да предизвика не частично, а пълно избледняване на спомена за тях, още повече че се касае за дейности, реализирани не еднократно или инцидентно, а ритмично и в продължение на около две години, т.е. ако такава реализация действително е била налице, тя неминуемо би оставила сериозен отпечатък в съзнанието на свидетелката. Второ, неспособността на свидетелката да възпроизведе дори името на единствения си служител, назначен от нея, нито имената на останалите наемани без трудов договор работници или подизпълнители, е най-малкото смущаваща, отново по същите причини. Трето, както самата свидетелка заявява във втория от цитираните разпити, в периода 2011-2013 г. годишният оборот от дейността на представявания от нея търговец е обхващал единствено доставките към „А.

АД“, с изключение на предоставените застрахователни услуги към трети лица и това няма как да не породи заключението, че такъв род търговска практика е най-малкото необичайна. И четвърто, Е. С. не разпознава своя подпис върху предявените й фактури, а открива само прилики, без да разяснява причините за това графично несъответствие. Тези причини обаче се съдържат в заключението на графолога, установил, че нито една от издадените от ЕТ „Б.-А. К.“ фактури не носят подписа на Е. С., като три от тях – с № 74/26.09.2012 г., № 88/30.09.2013 и № 89/31.10.2013 г. са неподписани, а други три носят подписа на ***** – свидетелката Т. С.. На следващо място, противно на твърдяното от Е. С., че работата й е била приемана от дружеството „без забележки“, в счетоводството на последното не са открити каквито и да е документи, удостоверяващи подобен род приемане. Във връзка с последното твърденията на свидетелката Г. за категоричната липса на приемо-предавателни протоколи изцяло съответства на установеното от двамата експерт-счетоводители, които също не са констатирали такава счетоводна документация нито в дружеството-получател, нито при едноличния търговец, макар че и последният отразил доставките в своите счетоводни регистри. Ако към всички тези факти бъдат добавени и впечатленията на горепосочените свидетели-служители в „А. АД“, които независимо от онагледеното във фактурите постоянство и ритмичност на хигиенните дейности, не са наблюдавали нито една от тях, то напълно обосновано се явява заключението, че такъв вид услуги дружеството не е получавало от ЕТ „Б.-А. К.“, представляван от свидетелката Е. С., чийто опит да представи доставките като реални е напълно разбираем, но изцяло неуспешен. В разрез с това заключение не се явяват нито спомените на гореизброените свидетели за епизодични и неконкретизирани почиствания на сняг /каквито всъщност Е. С. и не споменава/, нито пък схематичните и фрагментарни показания на К. С., свидетелстваща за ползвани от дружеството хигиенни услуги, но предоставяни от Т. С. и от друга неизвестна й фирма, която поела сметопочистването по повод оплаквания от наемателите. Всъщност съществуващите между С. и С.и наемни правоотношения, удостоверени в приложения по делото договор, обясняват стремежа на тази свидетелка да представи угодни за защитата факти, чиято пестеливост и явна неконкретност обаче явно не могат да обслужат този стремеж в степен, оборваща направените вече изводи.

А тези изводи са изцяло валидно и спрямо фактурите, издавани от свидетелката Т. С. в периода 30.11.2011 -30.12.2013 г. и отново представени от С. в управляваното от него дружество. Всички те, с изключение на Фактура № 414/14.03.2013 г., са издадени от тази свидетелка в качеството й на ЕТ „Т. С.-И. К.“ и удостоверяват доставени консултантски услуги, освен Фактури с №

179/07.11.2011 г., № 180/29.11.2011 г. и № 9/29.04.2012 г., касаещи съответно ремонтни и хигиенни услуги. И по отношение на тези фактури свидетелката Г. е прецизна в показанията си, според които освен фактурите и прикрепените от към тях фискални бонове, в дружеството не са постъпвали други документи, касаещи въпросната консултантски, хигиенни или ремонтни дейности – липсвали договори, протоколи за приемане, липсвал и конкретен характер на извършената от изпълнителя работа. Всъщност последното се вижда и от самото съдържание на фактурите, тъй като в нито една от тях полученото от предприятието не е уточнено по вид, обем, срок на извършване, дата на предаване. Това е установила и счетоводната експертиза, която отново не е открила в счетоводството на „А. АД“ писмени споразумения, по силата на които фактурираните услуги са били възлагани, нито протоколи, които да обективират приемането им. Експертите са констатирали, че фактурите са били осчетоводени и в двете дружества – възложител и изпълнител, като в първото – „А. АД“, са били издадени и РКО, удостоверяващи плащането на сумите по тях, общият размер на които е 49 500 лева. Експертите са посочили още, че регистрираните в счетоводството на ЕТ „Т. С.- И. К.“ ремонтни и хигиенни услуги са единствено тези, които са били предоставени на „А. АД“, като в документацията на „изпълнителя“ не са били открити индикатори за реалното реализиране на такъв род дейности – нямало видима кадрова обезпеченост, поради липсата на назначени служители със съответстваща на работата квалификация. Това установява и приложената по НОХД № 354/2019 г. на РС-Димитровград справка от НАП, а и показанията на самата С. /л.186 т.2 от ДП/, в които тя е потвърдила, че през 2011 и 2012 година не е наемала лица на трудов договор, а за кратък период през 2013 г. е назначила свидетелката М.М. като *****и свидетелката Т.С.- като ***** , но фиктивно според посоченото в разпита на последните две. Потвърдила е също, че единствените извършени от нея ремонтни и хигиенни дейности са били извършените за „А. АД“. В своите показания С. акцентира не толкова върху хигиенните и ремонтни работи, донякъде засвидетелствани в разказа на К.С., говореща за оказвана от съпругата на С. помощ при снегопочистването, а върху консултантските услуги, които последователно поддържа да са били реално предоставени и след това приетия от нейния съпруг в качеството му на възложител. В тази насока С. твърди /л.218 т.2/, че от „А. АД“ ѝ било възложено следното: първо – продажба на терен в района на автогарата; второ – изграждане на търговски център и трето – намиране на клиент за финансиране на инвестиционните намерения, т.е. инвеститор. Далеч не са еднопосочни обаче показанията на С. относно това как реално именно тези дейности са били извършени. Докато на 29.03.2017 г. /л.184 т.2/ тя заявява, че няма на спомен за договаряне с подизпълнители с цел

изпълнение на „възложеното“ ѝ от С., то в разпита от 06.04. през същата година /186 т.2/ е по-конкретна, сочейки, че всъщност по силата на писмено съглашение между нея и свидетелката Д. П. е договорила извършването на заданието, с което била натоварена от „А. АД“ – продажбата на част от терен. В същите тези показания С. уточнява и реализираните от нея обороти в периода 2011-2013 г., упоменавайки конкретни стойности. Договореното с П. задание не се отрича от тази свидетелка, която както в показанията си по НОХД № 354/2019 г., така и пред въззивния съд твърди, че първоначално била наета от С. и съпругата му за намиране на купувач на имот, собственост на „А. АД“, но тъй като впоследствие възложителите се отказали от продажбата, ѝ било възложено друго – изработване на проект и осигуряване на финансиране. Така, продължава свидетелката в своите показания, тя изготвила проекта и го презентирала на С., като му предала документацията, а след това започнала преговори с банки, но тъй като С.и се отказали и от проектирането, респ. от финансирането му, то търговските им отношения били прекратени. П. е категорична, че договорите е сключила със С., а уговореното в тях възнаграждение ѝ било платено. Писмени съгласия с посочения от свидетелката търговски характер действително се представят по делото – три договора за възлагане съответно от 12.09.2011 г. 19.03.2012 г. и 16.01.2013 г. Те обаче са сключени не с „А. АД“ и не със С. С., а с ЕТ „Т. С.-И. К.“, макар действително да касаят възлагане на продажба на терен, изготвяне на инвестиционен проект за търговски център и финансиране на проекта. Представят се от П. и три РКО, издадени от ЕТ „Т. С.-И. К.“ за суми, отговарящи на записаните в трите договора цени на договорената посредническа дейност - 13 000 лева, 14 800 и 14 800 лева. Приходни ордери, удостоверяващи постъпването на тези суми в касата на стопанисвания от П. търговец не се представят. А прегледът на приложените ордери, които логично би следвало да присъстват в счетоводството на ЕТ „Т. С.-И. К.“, а не в това на получателя на сумите, сочи следното: възнагражденията са платени на изпълнителя в деня на подписване на договорите; ордерите нямат номер, нито контиране за сметката, към която са отнесени платените по тях суми. Последното пък дава логичен отговор на въпроса защо тези ордери не са открити в счетоводството на ЕТ „Т. С.-И. к.“, но дори да приемем, че такъв въпрос към експертите не е бил отправян, а ордерите да бъдат счетени като документално верни, то коментираните договори няма как да бъдат отнесени към фактурираните от С. консултантски услуги към „А. АД“, защото: липсват доказателства „А. АД“ да е възложил на Т. С. посредничество за намиране на купувач или изготвяне на инвестиционен проект; второ, нито една от процесните фактури /представените от С. в счетоводството на „А. АД“/ не касаят някоя от горепосочените суми и нито една

от фактурите не визираща записаните в договорите дейности. Както се посочи, във всяка една фактура от намерените в счетоводството на дружеството услугата е отбелязана само като „консултантска“, без да бъде записан конкретният вид на свършената работа. А да се счита, че С. поради забрава е пропуснала да спомене за платените на П. общо 42 600 лева при разпита ѝ на 29.03.2017 г., а едва при справка в счетоводната си документация е открила този факт, е повече от нелогично. Не по-малко смущаващо в сключените с П. договори е и предварителното изплащане на възнаграждението, което при уточнените от С. парични годишни обороти – 17 096 лв. за 2011 г., 29 908 лв. за 2012 г. и 37 499 лева за 2013 година е било и трудно икономически възможно. Всъщност тези обороти поставят и друг въпрос – ако за 2011 г. от него само 8 000 лева са за доставки към „А. АД“, а за 2012 г. тази сума е била 11 500 лева, как тези суми се съотнасят към платените на П. съответно 13 000 и 14 800 лева за тези две години. Всичко това в съчетание с неномерираните ордери показва, че договорите не са били съставени на записаните в тях дати, нито пък посочените в тях суми действително са били платени, което на практика е и без значение при липсващото възлагане от страна на „А. АД“ към натоварената съгласно договорите с посредническа дейност П.. А окончателният извод, до който анализът на коментираните доказателства води, е, че свидетелката С. не е притежавала нито икономическа, нито кадрова възможност да предостави на „А. АД“ тези услуги, които са описани в издадените от нея и представени от съпруга ѝ фактури, т.е. че съдържанието на фактурите е невярно. Същите изводи са валидни и за Фактура № 414/14.03.2013 г., издадена от Т. С. в качеството ѝ на „Д. Е. ЕООД“ за хигиенна услуга на стойност 926 лева, след представянето на която от С. Н. издала РКО № 156/31.03.2013 г. – както неконкретизиращият вид на услугата, така отсъстващите доказателства за получаването ѝ от „А. АД“, напротив – липсата на какъвто и да е персонал в предприятието на изпълнителя, установяват неверността и на този документ.

Що касае издадените от „Б. ЕООД“ две на брой фактури, датирани с 31.05.2012 г. и 31.08.2012 г. по делото се установява следното: Към 2012 година това дружество-издател се стопанисвало и управлявало от свидетеля П. С. – *** на подсъдимия. Подобно на С., в проведения пред първоинстанционния съд разпит П. С. твърди, че бил нает от своя *****, за да направи „проучване за потенциалното развитие на компанията“ в областта на транспорта и продажбите му. Той не си спомня как му е било възложено това задание /в устна или писмена форма/, но е сигурен, че изпълненото предадено с приемо-предавателен протокол, а то се съдържало в доклади, изготвени на хартия. Свидетелят С. не уточнява /също не помни/ размера на уговореното възнаграждение, но е категоричен, че то му било платено по банков път. Нито тези показания, нито

пък дадените от подсъдимия обяснения разкриват причината, заради която в дружеството не са намерени посоченият от П. С. приемо-предавателен протокол, нито други материални следи от изпълнената проучвателна задача. Бележите за извършването ѝ и в този случай се намират единствено във воденото от Т. С. счетоводство на „Б. ЕООД“, в което получените от „А. АД“ суми съответно от 3 000 и 5 000 лева са записани в хронологичните и аналитични регистри и обявени като приход от продажби на услуги, както експертизата установява. Експертите не уточняват дали парите са постъпили по касов или безкасов път при изпълнителя, но издадените от „А. АД“ РКО № 415/31.08.2012 г. и РКО № 361/31.05.2012 г. ясно сочат, че плащането е извършено на каса, което съвсем не съответства на заявления от П. С. начин за получаване на възнаградителните суми, нито обяснява липсата на негов подпис върху тези два ордера. Но не само тези два, а всички останали разходни-касови ордери, издадени въз основа на представените фактури, се били подписвани от подсъдимия, а не от сочените във фактурите доставчици на услуги, което за пореден път потвърждава заявеното от Г. и Н., че доставки в действителност са липсвали, а чрез фактурите единствено е бил намаляван нарасналият касов дълг, предизвикан от взетите и невърнати от С. пари.

Що касае обясненията на подсъдимия, върху чиято последователност, а следователно и достоверност защитата акцентира, то е нужно да се посочи следното: Безпредметно е предвид недоказаността на първите две обвинения да бъде коментирано изложеното от С. относно сумата от 40 000 лева и тази в размер на 53 406,68 лева. А това, което в тези обяснения се сочи относно представените в „А. АД“ фактури и издадените въз основа на тях РКО може да бъде обобщено така: Фактурите отговаряли на всички счетоводни стандарти и всяка една от тях била придружена с фискален бон, което изключвало тяхната невярност или неистинност; фактурите били осчетоводявани редовно – били описвани в касовата книга и нанасяни в счетоводната програма, като извършените разходи били включвани в годишните счетоводни отчети, и най-накрая – тези отчети редовно били одобрявани от Съвета на директорите, който бил запознават с ползваните външни услуги и приемал направените за тях разходи. Така заявеното нито само по себе си, нито в съвкупност с вече изложеното може да опровергае направените вече изводи. Това че фактурите са подписани от издателя, което съвсем не може да се каже за издадените от ЕТ „Б.-А. К.“ такива, и това, че към тях са прикрепвани касови документи, съвсем не е достатъчно, за да бъде удостоверена верността на отразеното в тях съдържание, ако други доказателства, каквито в случая безспорно са налице, опровергават несъответствието им с действителните факти. Обстоятелството, че фактурите не

са били сторнирани и корекции във финансовите отчети не са предприети, е безпредметно да бъде обсъждано, тъй като то касае вътрешноведомствената практика и счетоводни операции, следващи инкриминираните период и затова нямащи каквото и да е отношение към разглежданите събития. Що касае взетите от Съвета на директорите на „А. АД“ решения, с които в периода 2011-2013 година са били приемани решения за одобряване на тримесечните отчети на дружеството, запознаване с предоставената от изпълнителния му директор информация и одобряването на неговите действия, то на първо място следва да се отбележи, че такива дружествени актове – изхождащи както от Съвета на директорите, така и от Общото събрание на акционерите, наистина са налице и тяхното съществуване няма как да бъде отречено – те са част от веществените доказателства. Във връзка с тях е наложителна препратката към тълкувателната съдебна практика по чл.240а от ТЗ, доколкото макар и непряко, но очевидно и самият подсъдим се позовава на нея, твърдейки, че решенията на дружествените органи доказват реалността на направените разходи и ползването на услугите от дружеството – теза, чиято несъстоятелност прозира от самата ѝ същина, тъй като решението за освобождаване от отговорност на членовете на съвета на директорите, респ. на изпълнителния директор на акционерното дружество, е такова по целесъобразност и по същество то няма абсолютно действие, защото не обхваща вреди от поведение, което не е било достояние на акционерите, съответно на съвета, т.е. решението разпространява своето действие върху това поведение на управляващото търговеца лице, което е било известно на дружествените органи. В случая прегледът на цитираните от подсъдимия дружествени актове сочи, че единствено в проведеното на 27.12.2011 г. заседание на Съвета на директорите е бил коментиран въпросът относно „увеличаващите се разходи за външни услуги“, който коментар е предшестван от справка /недатирана, но касаеща разходите от 2011 г./, в която са описани пет от доставките, извършени от ЕТ „Б.-А. К.“ и две от тези, предоставени от ЕТ „Т. С.-И. К.“. Подобни решения, касаещи извършените през 2012 г. и 2013 година доставки от тези търговци или пък от търговците „Б. ЕООД“ и „Д. Е. ЕООД“ категорично не се откриват. Но дори да приеме, че Съветът на директорите е бил известен за безспорно незначителната част от фактурираните от ЕТ „Б.-А. К.“ и ЕТ „Т. С.-И. К.“ сделки, то няма как да се счита, дружественият орган е могъл да знае за нереалността на документално удостовереното, не само защото очевидно С. не е изпълнил вмененото му съгласно разпоредбата на чл.240б ал.1 от ТЗ задължение за уведомяване на Съвета за постъпилите в дружеството фактури, издадени от свързани с него лица, но и защото Докладът на независимия одитор, в който за първи път действителността на сделките е била разисквана, е бил изготвен едва на

14.05.2014 г. и именно от този момент е била достъпна информацията за осчетоводяването на процесните услуги. В този смисъл не е възможно да бъде прието, че дружествените органи са били уведомявани за тези доставки, още по-малко за тяхната нереалност, което на практика е и ирелевантно при установеното вече несъответствие между отразяването в счетоводните регистри и действителните съдържание и цел на тези операции. А както вече се посочи, тази цел е била да бъде прикрита касовата липса, дължаща се на получените от С. пари в периода 2011-2013 г., които касиерът и счетоводителят му предоставяли по негово разпореждане, а той не връщал.

Описаното поведение несъмнено изпълняла признаците на присвояване по смисъла на дадените в ППВС № 3/1970 година разрешения – имуществото /парите/ са били поверени на подсъдимия за пазене и управление, като след получаването му, той се е разпореждал с него в свой, а не в дружествен интерес. Вече беше посочено по-горе защо е несподелима защитната теза за разходването на парите в ползва на „А. АД“ – защото доставките, макар и обективирани в съответни на счетоводните стандарти и на вътрешните правила за документооборота материални носители и в необходимата за действителността на сделките форма /с изключение на неподписаните фактури/, не са постъпили в управляваното от С. предприятие. На второ място, упражняваната в това предприятие работа – ръководна и осъществявана по силата на сключения договор за възлагане, обосновава наличието на визираните в дефиницията на чл.93 ал.1 т.1 б.4б“ от НК признаци и необходимото за съставомерността по чл.201 ал.1 от НК длъжностно качество на извършителя, както правилно е било прието и от първоинстанционния съд. Правилно е и заключението на съда относно приложимостта на института по чл.26 ал.1 от НК, тъй като несъмнено присвояването не е извършено с еднократен акт, а с множество такива, реализирани в периода 2011-2013 година, доколкото показанията на свидетелите Г. и Н. са ясни, че парите са били отнемани от касата на части и чрез получаването на различни суми, чийто размер заради унищожаването на отделните записвания във временния по характера си документ не е бил установен, но следва да бъде приет за равняващ се на този, който е бил прикрит чрез представените в счетоводството неверни документи. И тук е мястото да се посочи, че реализираната от подсъдимия престъпна дейност няма как да бъде квалифицирана по по-тежкия състав на чл.202 ал.1 т.1 от НК, тъй като чрез инкриминираните неистински фактури длъжностното присвояване не е било улеснено, а е било прикрито. Теоретичните различия между улесняващото и прикриващото присвояването престъпление са подробно изяснени в цитирания по-горе тълкувателен акт и те се състоят в следното: Присвояването бива улеснено от друго престъпление,

когато именно благодарение на него /на другото престъпление/ деецът получава достъп до чуждото имущество /например, представя се неистинска фактура, за да бъдат взети пари от касата/; прикриващо присвояването друго престъпление пък е налице, когато другото престъпно поведение способства за създаване на привидно основание за правомерно получаване на поверените чужди вещи. Очевидно сме изправени пред втората от тези хипотези, след като С. първо е получавал парите, а след това е представял фактурите, за да намали размера на касовия си дълг, т.е. за да прикрие вече реализираното присвояване, което не неверните и неистински документи, а издадените разпореждания към касиера, са направили възможно. Ето защо, съдът не сподели предложената от прокурора и възприета от съда оценка на извършеното като съставомерно и по чл.202 ал.1 т.1 от НК и прие, че по тази квалификация подсъдимият следва да бъде оправдан. Квалификацията по чл.202 ал.2 т.1 от НК обаче е вярна, тъй като общият размер на присвоената сума – 138 526 лева, многократно надхвърля стойността на умножената по 70 минималната работна заплата към момента на довършване на престъплението /31.12.2013 г./, равняваща се на 310 лева съгласно действащото тогава ПМС № 250/11.10.2012 г., т.е. присвоеното отговаря на критерия „големи размери“.

Окончателният извод, който изложените съображения налагат, е, че подсъдимият следва да бъде признат за виновен единствено за присвояването на имущество /пари/ в големи размери - на стойност 138 526 лева, собственост на „А. АД“, гр.Д., извършено в периода 2011-2013 година при условията на продължавано престъпление и съставомерно по чл.202 ал.2 вр. чл.201 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК. По първоначално предявеното му обвинение – за присвояване на сумата 40 000 лева от „А. Г. ЕООД“, гр.Д. и на сумата над 138 526 лева от „А. АД“, както и за това, че за улесняване на присвояването е било извършено престъпление по чл.316 вр. чл.309 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК, след като при условията на продължавано престъпление съзнателно са били ползвани неистински частни документи – фактури, той следва да бъде оправдан. Присъдата следва да бъде изменена и относно периода на престъпната дейност, който с оглед рамкирания по-горе /2011-2013 година/ налага подсъдимият да бъде признат за невиновен по първоначално предявения такъв – от 31.10.2010 до края на 2010 г. и от началото на 2014 г. до 07.05.2014 г. Казано по-конкретно, подсъдимият следва да бъде признат за виновен само за това, че в периода 2011-2013 година в гр.Д. при условията на продължавано престъпление в качеството на длъжностно лице – изпълнителен директор на „А. АД“, гр.Д. присвоил чужди пари в големи размери, връчени в това му качество да ги пази и управлява, а именно: присвоил сумата 138 526 лева, собственост на „А. АД“, гр.Д.

Изменение на присъдата са налага и относно обема на наказателната отговорност, която подсъдимият следва да понесе. Тук на първо място следва да се посочи, че при индивидуализацията на двете наказания, които първоинстанционният съд е наложил, е била допусната сериозна грешка, изразяваща се в несъответствие между размера на наказанието „лишаване от свобода“ и този на по-лекото наказание „лишаване от права“. По-конкретно, при наложено наказание от три години лишаване от свобода продължителността на по-леката санкция е една година, въпреки че съдебната практика е последователна по въпроса, че такова съотношение е невъзможно, тъй като разпоредбата в чл.49 ал.2 от НК предвижда възможността срокът на по-лекото наказание да бъде превишен спрямо този на основното, но не е да бъде по-кратък от него, както в случая е сторил съдът. При наличието на съответен протест, т.е. такъв атакуващ и наказанието „лишаване от права“, така констатираната незаконосъобразност може да бъде отстранена. Последното пък изисква да бъде индивидуализиран размерът на основната санкция след преценка на съществените за нея фактори – смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, обществената опасност на извършеното и на самия извършител. Колкото и пестеливи да са изложените в тази насока от съда съображения, то няма как част от тях да бъдат възприети и от настоящия съд. Правилно е посочено в мотивите към съдебния акт, че единствените смекчаващи вината на С. факти са неговото чисто съдебно минало и добра характеристика. Що се отнася до отчетената в полза на подсъдимия „липса на активност от страна на съответните контролиращи лица от холдинга“, то този факт дори да се приеме като благоприятствал престъпната проява, не би могъл да се идентифицира като значително влияещ върху отговорността, доколкото не отсъстващият контрол е бил решаващ за генезиса на престъпните намерения, а и защото самият възлагателен акт /договор/ е предполагал обичайните за търговската практика отношения на доверие и лоялност. Вярна е на следващо място преценката на съда, според която размерът на присвоеното следва да намери сериозно отражение върху наказанието, тъй като той многократно надхвърля изискуемата за квалификацията по чл.202 ал.2 т.1 от НК стойност, който извод редуцията на предмета до 138 526 лева не променя, тъй като и при това изменение съставомерният праг от 21 700 лева е сериозно надвишен. Не по-малка по значимост и то в аспекта на отегчаващите вината обстоятелства е и продължителността на престъпната дейност, обхващаща цели две години и илюстрираща нейната последователност, неотклонност, а следователно и престъпно постоянство. Все в тази насока не би могло да се пренебрегне и използването на неистински документи за прикриването на реализираното вече присвояване, което безспорно подчертава сравнително високата степен на

обществена опасност не само на самото деяние, но и на неговия извършител. На всички това обаче противостои едно изключително смекчаващо вината на подсъдимия обстоятелство и то със състои в продължителността на наказателното производство, която няма как да не бъде квалифицирана като несъответна на фактическата и правна сложност на делото, като в същото време тя не може да бъде отдадена на процесуалното поведение на подсъдимия, което с нищо не е допринесло наказателното производство да протече в рамките на повече от осем години – срок, който освен неразумен е и в немалка степен застрашаващ постигането на преследваните от закона цели от превъзпитателен, поправителен е превантивен характер. Така допуснатото нарушение на основно съгласно чл.13 от НПК, респ. чл.6 от КЗПЧОС процесуално право следва да бъде компенсирано чрез смекчаване на държавната принуда, което в процеса на нейната индивидуализация следва да стане чрез определяне на наказанието при условията на чл.55 ал.1 т.1 от НК, т.е. чрез налагане на наказание под най-ниския предвиден от закона предел. Ето защо при предвидено за престъплението по чл.202 ал.2 т.1 от НК минимално наказание „лишаване от свобода за срок от три години“ за извършеното от С. същото следва да бъде определено за срок от две години – наказание, което според съда отчита постигането на преследваните от закона резултати и в достатъчна степен репарира последиците на неразумно дългия процес. Това наказание не се налага да бъде изтърпяно, не само заради наличието на всички законови условия за това, но и защото не се откриват факти, сочещи, че превъзпитанието не може да бъде успешно постигнато и без изолирането на подсъдимия от обществото, а чрез определянето на изпитателен срок, който би въздействал достатъчно респектиращо и възпиращо бъдеща престъпна дейност. Такъв с продължителност от четири години съдът намери за подходящ и съответен на прогнозите за преосмисляне на социалните нагласи. Така индивидуализираният размер на основната санкция налага коригиране на допълващата я по-лека – лишаване от права, но в противоположна посока, за което мотивите вече бяха изложени по-горе. Продължителността на последната следва да бъде съобразена, както с характера на престъпната проява, така и с нормата в чл.57 ал.2 от НПК, изискваща съвкупното наказание да бъде такова, че да е в състояние по своя обем и последици да постигне всички цели, изброени в разпоредбата на чл.36 от НК. А след като се установява, че с разглежданата престъпна проява са били сериозно засегнати обществените отношения във вътрешноевропейския, а косвено и вън от него търговски оборот, а за това са използвани както неверни, така и неистински документи, то лишаването на подсъдимия от правото да заема държавна или обществена длъжност, свързана с управлението на търговски дружества е повече от наложително, а откъсването

му от такава дейност за сравнително продължителен период – съответно на всички обстоятелства, релевантни за степента, в която правата на подсъдимия следва да бъдат ограничени, за да бъде превенцията – индивидуална и генерална, ефективна. Ето защо, съдът намери, че по-лекото кумулативно предвидено от закона наказание следва да бъде за срок от три години, в каквато насока съобразно направеното в протеста искане присъдата следва да бъде изменена.

А извън частите, в които изменение на атакувания съдебен акт се налага, същият съгласно изложените по-горе съображения се явява правилен и следва да се потвърди.

Така мотивиран и на основание чл.334 т.3 и чл.337 ал.1 т.1 и т.2 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Присъда № 260000/29.04.2022 г., постановена по НОХД № 116/2021 г. по описа на Районен съд-Димитровград в наказателно-осъдителната ѝ част, както следва: признава за невиновен и оправдава подсъдимия С. Г. С. за присвояване на сумата 40 000 лева от „А. Г. ЕООД“, гр.Д., както и за присвояване на разликата над сумата 138 526 лева до 191 932,68 лева от „А. АД“, гр.Д., а също и че за улесняване на присвояването е било извършено престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, а именно по чл.316 вр. чл.309 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК, като при условията на продължавано престъпление в периода 09.08.2011 - 30.12.2013 г. в гр.Д. съзнателно са ползвани пред „А. АД“, гр.Д. неистински частни документи – фактури /с №№ 56/09.08.2011 г., 57/31.08.2011 г., 60/30.09.2011 г., 62/31.10.2011 г., 63/08.12.2011 г., 66/31.01.2012 г., 67/13.02.2012 г.; 68/16.03.2012г.; 69/31.05.2012 г.; 70/27.06.2012 г.; 71/30.07.2012 г.; 72/30.07.2012 г.; 74/26.09.2012 г.; 75/31.10.2012 г.; 77/30.11.2012 г.; 78/31.01.2013 г.; 80/28.02.2013 г.; 82/30.03.2013 г.; 83/30.04.2013 г.; 84/30.05.2013 г.; 85/28.06.2013 г.; 86/31.07.2013 г.; 87/30.08.2013 г.; 88/30.09.2013 г.; 89/31.10.2013 г.; 90/29.11.2013 г.; и 91/30.12.2013 г., всички издадени от ЕТ „Б.-А. К.“, гр.Д./, на които е придаден вид, че изхождат от А. Н. К., за да се докаже, че съществува някое правно отношение /извършени услуги от ЕТ „Б.-А. К.“, срещу които „А. АД“ дължи плащане/, като от подсъдимия за самото им съставяне не може да се търси наказателна отговорност, а също и за това, че престъплението е извършено и в периода от 31.10.2010 до 31.12. 2010 г. и от 01.01.2014 година до 07.05.2014 година.

ИЗМЕНЯВА присъдата и относно правната квалификация на престъплението, което преквалифицира от такова по чл.202 ал.2 т.1 вр. ал.1 т.1 вр. чл.201 вр. чл.26 ал.1 вр. чл.316 вр. чл.309 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК в такова по **чл.202 ал.2 т.1 вр. чл.201 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК.**

ИЗМЕНЯВА присъдата и относно правното основание за налагане на наказанията, както и размера на същите, като вместо по чл.54 от НК, определя същите по реда на чл.55 ал.1 т.1 от НК и намалява наказанието „лишаване от свобода“ от три на **две години**, чието изтърпяване на основание чл.66 ал.1 от НК отлага за срок от **четири години**, а наказанието „лишаване от правото да се заема държавна или обществена длъжност, свързана с управление на търговски дружества“ увеличава от една на **три години.**

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____